

**[Lynnerup Nielsen.]**

over de 13 uger, hvor sygeforsikring med dagpenge normalt gælder. Når en sømand er syg, bør han naturligvis sendes hjem som passager, for hvem skal, når en sømand er syg, kunne afgøre, om hans helbredstilstand er sådan, at han kan arbejde ombord i et skib, til han når havn? Det sidste afsnit af samme paragraf er en direkte forringelse, idet rederen nu efter denne bestemmelse bliver befriet for at bekoste plejen af syge søfolk, og det bliver søfolkenes sygeforsikring, der fremover må afholde sådanne udgifter.

Når der i § 36 gives en sømand ret til at kræve sin afsked, må det også være både rimeligt og naturligt, at der gives ham gratis rejse til hjemstedet eller det sted, hvor han er påmønstreret.

§ 52 bestemmer, at når en sømand ikke tiltræder sin tjeneste i rette tid, eller han forlader skibet eller ikke vender tilbage i rette tid, har skibsføreren ret til at hente sømanden ved politiets hjælp. Også denne bestemmelse synes forældet. Det samme kunne gøres i tidligere tid, når tyende og lærlinge udeblev fra deres tjeneste, men sådanne bestemmelser er forlængst faldet væk, og det forekommer da lige så naturligt, at sådanne ældgamle og drastiske bestemmelser falder ud af en sømandslov, der tænkes at skulle gælde fra år 1953 og danne rammen om søfolks mest elementære rettigheder fremad i tiden.

I § 62 og følgende paragraffer nævnes der en række punkter, hvorefter der kan idømmes sømænd disciplinbod med tab af hyre for indtil syv dage. De forseelser, der her nævnes i ialt 9 punkter, er alle forseelser, der efter al anden arbejderlovgivning ikke kan straffes. Hvis en arbejder i land forlader sin plads i utide, er der naturligvis ikke tale om, at han kan straffes derfor ved afkortning af ugelønnen eller månedslønnen. Denne bestemmelse med disciplinbod er ikke blot uretfærdig, fordi den afviger fra, hvad der gælder under andre arbejdsforhold, men den vil i særlig grad virke uretfærdig, fordi den vender sig ensidigt mod den ene part i dette arbejdsforhold nemlig arbejderen, medens tilsvarende forhold fra arbejdsgiverens side ikke straffes.

Når der nu endelig foreligger en betænkning — vel er den kommet sent, som tidligere ordførere har sagt, men den foreligger, og der foreligger tillige forslag til en revision af sømandsloven —, havde sømændene grund til at tro, at der virkelig gennemførtes forbedringer, som de kunne

være tjent med, men det er jo så langtfra tilfældet. Her er kun tale om enkelte sproglige ændringer, men virkelige forbedringer er der meget få af. Vi kommunister kan ikke se rettere end, at de meget få forbedringer, lovforslaget indeholder, er små og utilstrækkelige. Der er gået 30 år, siden loven sidst var til revision, og hele den udvikling, skibsfarten har undergået siden da, burde kunne give sømændene en sømandslov, der gav dem en ramme om frimandskår og i det mindste arbejdsforhold og rettigheder, der kan sidestilles med dem, der er rådende på arbejdspladser i land. Det havde sømændene fortjent, det berettiger deres farefulde arbejde og deres indsats dem nu engang til.

Om det andet lille forslag, der er en naturlig følge af ændringerne i sømandsloven, har jeg intet at sige. Skal det papir her være sømandslov, må der naturligvis også foretages ændringer i selve søloven.

**Ministeren for handel, industri og søfart**

(*Rytter*): Jeg vil gerne takke de ærede ordførere for den velvillige modtagelse af de to lovforslag. De specielle spørgsmål, der er rejst af de forskellige ordførere, er praktisk talt alle spørgsmål, som egner sig bedst til behandling i det udvalg, som jeg ventur vil blive nedsat; specielt med hensyn til den udeladelse, der har fundet sted i § 56 af bestemmelsen om, at der på søn- og helligdage såvidt muligt bør gives mandskabet lejlighed til at holde gudstjeneste ombord, vil jeg gerne sige, at dette spørgsmål naturligvis kan tages op ved udvalgsbehandlingen, og jeg vil se meget velvilligt på en ændring på dette område.

Forholdet er det, at jeg har fulgt den kommissionsbetænkning, der har foreligget, og efter de oplysninger, der forelå for mig, og efter den tekniske udvikling, der iøvrigt var foregået, måtte jeg regne med, hvad der fremgår af betænkningen, at denne adgang kun har været benyttet i ringe omfang og ville få mindre betydning, efterhånden som specielt radioen blev udviklet; men som sagt, dette spørgsmål er i høj grad åbent for forhandling.

Hermed sluttede forhandlingen.

*Lovforslagenes overgang til anden behandling*

*vedtoges uden afstemning.*

**Qvist Hansen**: Jeg tillader mig at foreslå, at lovforslagene henvises til et udvalg på 15 medlemmer.